

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2018 r. – Grecja / Komisja**(Sprawa T-295/18)**

(2018/C 249/50)

Język postępowania: grecki

Strony*Strona skarżąca:* Republika Grecka (przedstawiciele: G. Kanellopoulos, I. Pachi, A.E. Vasilopoulou i E. Chroni)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zostały w niej wykluczone z finansowania Unii określone wydatki Republiki Greckiej na łączną kwotę (brutto) 17 869 131,75 EUR (wpływ na budżet 14 857 076,98 EUR), które zostały poniesione i zadeklarowane w ramach EFRROW w związku ze środkami 125A, 321 i 322 (kwota brutto 15 631 043,52 EUR i wpływ na budżet 12 618 988,75 EUR) i ze środkiem 123A (kwota 2 238 088,23 EUR), jak również wydatki w wysokości 588 103,59 EUR, które zostały poniesione w ramach EFRG w następstwie środka kontroli transakcji w latach budżetowych 2011–2014, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez Republikę Grecką.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów. Sześć pierwszych zarzutów dotyczy korekty, która została dokonana w ramach EFRROW w odniesieniu do środków 125A, 321, 322 i 123A, podczas gdy dwa pozostałe dotyczą korekty, która została dokonana z powodu niedociągnięć w kontroli transakcji na podstawie tytułu V rozdział III rozporządzenia (UE) nr 1306/2013⁽¹⁾.

1. Zarzut pierwszy jest oparty na błędnej wykładni i błędnym zastosowaniu przypadku przewidzianego w art. 52 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013, dotyczącego przekroczenia przez Komisję kompetencji *ratione temporis* do nałożenia spornych korekt finansowych oraz błędu w ocenie okoliczności faktycznych popełnionego przez Komisję przy ustalaniu podstawy obliczenia spornej korekty.
2. W zarzucie drugim strona skarżąca powołuje się, pośilkowo, na naruszenie zasad *ne bis in idem*, pewności prawa, dobrej administracji, uzasadnionych oczekiwań państwa członkowskiego i proporcjonalności.
3. Zarzut trzeci jest oparty na naruszeniu przepisów art. 71 ust. 2 i art. 75 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005⁽²⁾, art. 43 rozporządzenia (WE) nr 1974/2006⁽³⁾, postanowień krajowego Programu rozwoju obszarów wiejskich zatwierdzonego przez Komisję (PROW 2007–2013), jak również art. 24 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 65/2011⁽⁴⁾, na braku podstawy prawnej i uzasadnienia, jak również na błędzie w ocenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do nałożonej ryczałtowej korekty finansowej w wysokości 10 %, mimo że instytucja zarządzająca wykonała w pełni swoje kompetencje zgodnie z prawem.
4. W zarzucie czwartym, podniesionym pośilkowo w stosunku do zarzutu trzeciego, strona skarżąca powołuje się na naruszenie zasad proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań państwa członkowskiego i wytycznych zawartych w dokumentach VI/5330/1997 i C(2015) 3675 z dnia 8 czerwca 2015 r., oraz na niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do stawki 10 % zastosowanej korekty finansowej.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 24 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 65/2011, błędu w ocenie okoliczności faktycznych i niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do domniemanych uchybień w zakresie oceny wniosków o przyznanie pomocy, jakich miała się dopuścić instytucja zarządzająca, jak również domniemanego braku kontroli zarządczej w odniesieniu do prac w zakresie oceny, ale także naruszenia zasady proporcjonalności.

6. Zarzut szósty jest oparty na naruszeniu art. 24 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 65/2011, zasady proporcjonalności, na błędzie w ocenie okoliczności faktycznych i na niewystarczającym uzasadnieniu w odniesieniu do domniemanego braku oceny rozsądnego charakteru wydatków.
7. Zgodnie z zarzutem siódmym należy stwierdzić nieważność korekty finansowej zastosowanej w odniesieniu do lat budżetowych 2011–2013, ponieważ jest ona pozbawiona podstawy prawnej; w szczególności w odniesieniu do roku 2013 jest ona sprzeczna z zasadą dobrej administracji.
8. W zarzucie ósmym, który składa się z pięciu odrębnych części, strona skarżąca twierdzi, że sporna korekta została nałożona wskutek błędu Komisji w ocenie okoliczności faktycznych z całkowitym pominięciem uzasadnienia i z naruszeniem prawa do obrony przysługującego Republice Greckiej.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2005, L 277, s. 1)
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2006, L 368, s. 15).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz do zasady wzajemnej zgodności w zakresie środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U. 2011, L 25, s. 8).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 r. – Banco Comercial Português i in. / Komisja

(Sprawa T-298/18)

(2018/C 249/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Banco Comercial Português (Porto, Portugalia), Banco ActivoBank S.A. (Lizbona, Portugalia) i Banco de Investimento Imobiliário S.A. (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: C. Botelho Moniz, L. do Nascimento Ferreira, F. C. Laprévotte, A. Champsaur i D. Oda, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(217/N) z dnia 11 października 2017 r. (Pomoc państwa SA.49275) w zakresie, w jakim uznaje ona contingent capital agreement (kontyngentowe porozumienia kapitałowe, zwane dalej „CCA”) zawarte i obowiązujące pomiędzy Portuguese Resolution Fund (zwanym dalej „Resolution Fund”) i Lone Star group (zwaną dalej „Lone Star”), w kontekście sprzedaży Novo Banco, S.A. (zwanego dalej „Novo Banco”), przez pierwszy na rzecz drugiej, za pomoc państwa zgodną ze wspólnym rynkiem, i
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżących.